

i z odstranění nálepek před soudní komisí, je nezávažný, protože je i bez ohledu na něj nezávadně zjištěno vědomí obžalovaného Ladislava N-e ve smyslu § 23 zák. o chr. zn.; je tedy i tato výtka zmateční stížnosti bez významu. Tvrdím, že stěžovatelé neměli nejmenšího úmyslu zasáhnouti v práva chráněné známky, stížnost jen popírá, co rozsudek zjistil o vědomí obžalovaného Ladislava N-e a co pro skutkovou podstatu přečinu podle § 25 zákona o ochraně známek stačí. S tohoto hlediska je přečin ten ryzím deliktem zákazovým, jenž je páchán již přestoupením právní normy bez ohledu na další záměr pachatelův, jenž nemusí přímo směřovati k uskutečnění zásahu do cizích práv známkových a k poškození oprávněného. Bližšího rozboru tato otázka nevyžaduje, ana stížnost svoje stanovisko po právní stránce nijak nedoličuje. Mluví-li posléze rozsudek o zlém úmyslu obžalovaných i tam, kde poukazuje k tomu, že kupitelé byli oklamáni, nedostavše zboží objednaného druhu, stačí zmateční stížnost, která popírá správnost tohoto předpokladu rozsudkového, odkázati na to, co již bylo řečeno o nezávažnosti těchto rozsudkových důvodů s hlediska trestního práva známkového. Jak ukázáno, je zmateční stížnost obžalovaného Ladislava N-e ve všech směrech bezdůvodná i bylo ji proto zavrhnouti.

Obžalovaný Ladislav N. napadá odvoláním výrok nalézacího soudu, jímž bylo přiznáno soukromé obžalobkyni právo vyhlásiti jeho odsouzení i v časopisech L. a P. T. Jest mu přisvědčiti, neboť trestný čin nebyl spáchán v takovém rozsahu, že by k uvědomění veřejnosti o trestním rozsudku nestačilo uveřejnění v časopise tak rozšířeném, jako jest N. P. Soukromá obžalobkyně domáhá se odvoláním mimo jiné i náhrady za náklad spojený s uveřejněním rozsudkového výroku v oněch třech časopisech. V tomto směru je především uznati, že se odvolání může nyní týkati jen zvýšení náhrady za náklad na uveřejnění rozsudkového výroku v N. P. Rozsudek přiznal soukromé obžalobkyni právo uveřejnit rozsudkový výrok na náklad obžalovaných (platí nyní jen o Ladislavu N-ovi), který omezil na nejvýše 200 Kč pro každý jednotlivý časopis. Pro takové omezení nejvyššího nákladu neposkytuje ustanovení § 27 odst. 2 zákona čís. 19 ř. zák. z roku 1890 opory, i bylo by výrok o omezení úplně zrušiti, kdyby se soukromá obžalobkyně ve svém odvolání sama nepodrobovala nejvyšší hranici nákladu na uveřejnění rozsudku v částce 1.200 Kč; se zachováním této nejvyšší hranice bylo proto jejímu odvolání vyhověti.

Čís. 3950.

Vyhrůžka (opověď zla) ve smyslu § 99 tr. zák. může se dít nejen ústně nebo písemně, nýbrž i jiným způsobem, jakýmkoli jednáním (chováním se), jež na venek poznatelně naznačuje, že osobu, jíž vyhrůžka svědčí, stihne v bližší nebo vzdálenější budoucnosti působením osoby, jež hrozí, neb alespoň jejím přičiněním zlo v zákoně uvedené.

Posouzení, zda jest projev nebo jednání (chování se) pachatele opovědi zla (vyhrůžkou ve smyslu § 99 tr. zák.), závisí na okolnostech

projev anebo jednání (chování) pachatele podmiňujících a doprovázejících; spadá proto do oboru skutkově zjišťovací činnosti nalézacího soudu.

Nezáleží na tom, jaká jest v pravdě podstata jednání, v němž shledána vyhrůžka, nýbrž jen na tom, jak bylo jednání to pojímání osobě, které vyhrůžka svédčila; spadá sem po případě i hrozba nenabitým revolverem (míření jím na ohroženého).

(Rozh. ze dne 29. září 1930, Zm I 424/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 29. dubna 1929, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinými zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák.; zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině ohledně zločinu veřejného násilí podle § 99 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil nalézacímu soudu, by znovu v rozsahu zrušení o ní jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní nelze zmateční stížnost shledati důvodnou. Vyhrůžka (opověď zla) může se podle výslovného ustanovení § 98, k němuž poukazuje § 99 tr. zák., dítí nejen ústně nebo písemně, nýbrž i jiným způsobem, jakýmkoliv jednáním (chováním se), jež na venek poznatelně naznačuje, že osobu, jíž vyhrůžka svédčí, stihne v bližší nebo vzdálenější budoucnosti působením osoby, jež hrozí, neb alespoň jejím přičiněním zlo druhu naznačeného v onom místě zákona. Posouzení, zda jest projev nebo jednání (chování se) pachatele takovouto opovědí zla (vyhrůžkou), závisí na okolnostech projev anebo jednání (chování) pachatele podmiňujících a doprovázejících; spadá proto do oboru skutkově zjišťovací činnosti nalézacího soudu, jejíž výsledky nelze vyvrátiti pouhým dokazováním jejich věcné nesprávnosti, nýbrž jen dokazováním jejich formální vadnosti. Shledává-li tudíž rozsudek v míření obžalovaného na W-a a Sch-a předmětem, který tito nemohli rozeznati, a v jeho současném projevu, by se vrátili, vyhrůžku vraždou (přihlížeje patrně i k současnému výkřiku spoluobžalovaného St-y, že budou z W-a a Sch-a, půjdou-li dále, mrtvoly), nelze tomuto závěru důvodně vytýkati právní mylnost a závěr nestane se vratkým ani tím, že stížnost, aniž by mu vytýkala některou z formálních vad v § 281 čís. 5 tr. ř. vypočtených, dovozuje, že jde ve slovech obžalovaného jen o radu, o varování před St-ou a v jeho míření na ony svédky o prostý posuněk téhož významu jako současný ústní příkaz. Jelikož ustanovením § 99 tr. zák. jest vyhrůžka stíhána a trestána pro účinek, jež měl jí nastati v duši osoby, jíž hrozeno, nezáleží na tom, jaká jest vpravdě podstata jednání, v němž shledána vyhrůžka, nýbrž jen na tom, jak bylo jednání to pojímání osobě, které vyhrůžka svédčila, nanejmeně nezáleží na tom, zda mohlo z jednání

toho dalším přičiněním pachatele nastati zlo opovězeného rázu; stačí, že bylo ohrožené osobě vznik takového zla předpokládati. Proto neměla by významu okolnost rozsudkem nezjištěná, že revolver, kterým hrozil obžalovaný St., nebyl nabit a že St. neměl u sebe žádné náboje. Ostatně stížnost neuvádí, o které výsledky hlavního přelíčení opírá tvrzení, že tato okolnost byla v trestním řízení prokázána; obsah četnické zprávy a výpovědi svědků G-a a S-a svědčí spíše o nepravdivosti onoho tvrzení. Co do své povahy předpokládá vyhrůžka, již má na zřeteli § 99 tr. zák., jen způsobitost vzbuditi důvodnou obavu. Pro požadavek stížnosti, by vyhrůžka byla takového rázu, by jí byla ohrožená osoba uvedena ve strach a nepokoj, a že tento pocit musí býti okolnostmi odůvodněn, neposkytuje zákon opory, to tím méně, ano podle jeho doslovu jest uvedení ve strach a nepokoj jen účelem trestného jednání, nikoliv složkou zevního děje. Mimo to jest ona námitka bezpředmětná; neboť rozsudek vyslovuje, že jednání obžalovaných bylo vzhledem k poloze místa a k nočnímu času způsobilé vyvolati strach a nepokoj, a jest při tomto zjištění trvati, ježto mu stížnost nevytýká formální vadnost a pouhými protiúvahami je neodstraní. Právní námitky, z nichž stížnost dovozuje, že čin kladený obžalovaným za vinu jako zločin § 99 tr. zák., není vůbec činem trestným a nanejvýše soukromožalobní urážkou na cti, prokázaly se neodůvodněnými, částečně nejsou ani provedeny po zákonu. Naproti tomu nelze stížnosti upřítí důvodnost po stránce formální.

Čís. 3951.

Smysl pozastaveného výroku jest zjišťovati jen, může-li výrok míti různý smysl, nikoli, je-li smysl jasný, jednoznačný.

Nezáleží na tom, co pachatel podle svého tvrzení vysloviti chtěl, nýbrž na tom, co skutečně projevil.

Pokud jest urážkou na cti (§ 491 tr. zák.) obvinění koho (politika), že jest u něho otázka peněžní vším; důkaz pravdy.

To, že někdo v některých případech neodpověděl na urážlivé výroky žalobou, nezbavuje ho ještě o sobě v jiných případech nároku na ochranu cti.

Zákon nerozlišuje co do osoby uraženého a chrání každého proti neoprávněným útokům povahy § 487 a násl. tr. zák.; nečiní ochranu cti závislou na pohnutce, z níž jest se ochrany dovoláváno.

Nečestným je, kdo dává z hmotných důvodů přednost tomu, že mu byly ve sporu přiřčeny útraty, před otázkou věcnou, zda i po morální stránce vyšel ze sporu jako vítěz očištěn na své cti čili nic; důkaz pravdy.

Všeobecná výtku, že někdo (politik) z osobní ješitnosti a úplně bezúčelným způsobem rušil mír mezi (občanskými) stranami městského zastupitelstva, bez udání konkrétních skutečností úsudek ten opravňujících, nespadá pod § 488 tr. zák., jsouc výtkou opovržlivé vlastnosti ve smyslu § 491 tr. zák.; důkaz pravdy.